

Arrest

nr. 90 534 van 26 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DEPOVERE, loco advocaat M. VAN WEYENBERGE, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraans staatsburger te zijn, afkomstig uit Abadan. Op 23/12/1388 (Perzische tijdrekening; stemt overeen met 14 maart 2010 Europese tijdrekening) huwde u met H. E. {...} (O.V xxxxxxx). In Iran was u reeds sinds uw geboorte een overtuigd, praktiserend moslim. Toch had u een aantal vragen bij uw geloof. Op een dag kwam [E.], een Armeens Christen vriend die u kende van op school, langs in uw winkel. Sindsdien zagen jullie elkaar vaker dan voorheen. Jullie spraken over elkaars geloof en ideologie en door hetgeen [E.] zei kreeg u interesse in het Christendom. [E.] stelde u voor aan pastoor [M.], een bekeerde moslim die lid was van een huiskerk. Na een

paar ontmoetingen met [M.] kreeg u van hem de bijbel cadeau. Nadat u de bijbel gelezen had voelde u dat u een beter mens was geworden. [M.] nodigde u uit om deel te nemen aan de bijeenkomsten in de huiskerk en in de 11de maand van 1389 (januari-februari 2011) nam u voor de eerste keer deel aan een bijeenkomst in het huis van de tante van Ramin, een ander lid van de huiskerk. Sinds die dag ging u maandelijks een zes à achtal keer naar een bijeenkomst in de huiskerk die afwisselend plaatsvonden in de woningen van een aantal leden. Aangezien u een ruimte had achteraan uw winkel stelde u voor om ook daar bijeenkomsten te laten doorgaan. Op vrijdag 30/02/1390 (20 mei 2011), tijdens een bijeenkomst in uw winkel, werd er plots aan de deur gebeld. Eén van uw arbeiders die in de winkel bleef overnachten kwam u verwittigen. Toen u aan de deur kwam en vroeg aan de personen die aangebeld hadden wie ze waren en wat ze wilden, toonden zij u hun badge van de politie. U dacht dat er misschien iets gebeurd was en opende de deur. U werd opzij geduwd en vijf personen kwamen uw winkel binnen. Alle aanwezigen op de bijeenkomst werden gearresteerd. De bijbels en andere papieren werden in beslag genomen. U werd naar de veiligheidsdienst Amniat Ettelaat gebracht waar u in een cel werd ondergebracht. Twee keer werd u meegenomen voor ondervraging. Op maandag werd u meegenomen naar de revolutionaire rechtbank waar u opnieuw ondervraagd werd. U zei dat u zich vergist had en dat anderen u op het slechte pad hadden gebracht. Er werd beslist dat u op borg kon vrijgelaten worden. U belde naar uw broer die erin slaagde de eigendomsakte van uw schoonmoeder als borg neer te leggen. Op woensdagnamiddag werd u vrijgelaten. Samen met uw broer, die u stond op te wachten, ging u naar huis. Twee weken na uw vrijlating kreeg u een oproepingsbrief van de rechtbank waarin vermeld stond dat u zich een week later diende aan te melden. U belde naar H. A. {...}, de neef van uw schoonmoeder, een persoon waarvan u vermoedt dat hij bij Ettelaat (ministerie van informatie) werkt. Hij wist u te vertellen dat uw dossier te zwaar was en indien u in de gevangenis terecht zou komen, u niet gemakkelijk meer buiten zou geraken. Diezelfde dag nog vertrok u, samen met uw echtgenote naar Shahin Shahr waar jullie een drietal weken zijn gebleven alvorens het land te verlaten. In die periode vernam u, uit contact met uw bureu, dat er agenten bij u thuis waren langsgesproken. Ook bij uw broer waren er agenten langsgesproken op zoek naar u. Via Turkije kwamen jullie naar België waar u op 20 juli 2011 asiel heeft aangevraagd. Na uw vertrek uit Iran vernam u van uw schoonmoeder dat er een brief was opgestuurd naar het huis van de huurder van de woning waarvan de eigendomsakte als borg werd gelegd. Tevens heeft er iemand van de rechtbank naar uw schoonmoeder gebeld om haar te zeggen dat de borg in beslag genomen zou worden als u zich niet zou gaan aanmelden.

Ter staving van uw asielaanvraag en/of identiteit legde u volgende documenten neer: uw shenasnameh (geboorteboekje), uw karte-e melli (nationale kaart), uw huwelijksakte, een oproepingsbrief van de revolutionaire rechtbank dd. 16/03/1390 (6/06/2011), een document van de veiligheidspolitie aan de politie van inlichtingen en veiligheid betreffende de verzegeling van uw handelszaak dd. 16/03/1390 (06/06/2011), een document van de inlichtingenpolitie aan de politiecommandant van Teheran betreffende de acties die met betrekking tot uw handelszaak dienen genomen te worden dd. 10/03/1390 (31/05/2011), en eigendomsakte van uw schoonmoeder, een kerkboekje, een visitekaartje van een priester en een aantal uittreksels van uw facebookpagina neer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en de elementen in uw administratieve dossier stel ik vast dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u uw reisweg vanuit Iran naar België niet aannemelijk hebt kunnen maken. Zo konden zowel u als uw echtgenote nagenoeg niets vertellen over deze reisweg. Zo zou u met de bus van Teheran naar Urumieh hebben gereisd maar kon u, naast Qazvin en Zandjan, geen enkel ander dorp of stad opnoemen die u gedurende deze rit zou zijn tegengekomen (CGVS I p. 7). Uw echtgenote kon zelfs geen enkele stad of dorp opnoemen, niettegenstaande zij zelfs verklaarde dat jullie ergens gestopt zijn om iets te eten (CGVS I echtgenote p. 5). Voorts verklaarde u dat jullie met de vrachtwagen de grens zijn overgegaan. Gevraagd naar het landschap aan de grens repliceerde u dat u in de vrachtwagen zat en u niets kon zien. U kon ook niet zeggen of u met de vrachtwagen over de bergen bent gegaan of niet. Na aandringen verklaarde u weliswaar dat u wel gevoeld had dat jullie omhoog en omlaag gingen (CGVS I p.7). Uw echtgenote had helemaal niets gevoeld, enkel dat de vrachtwagen bewoog (CGVS I echtgenote p. 6). Hierbij dient te worden opgemerkt dat, zelfs al zit u in een gesloten vrachtwagen, het compleet onaannemelijk is dat u niet zou voelen als u de bergen ingaat. Voorts verklaarden zowel u als uw echtgenote dat de smokkelaar in

Urumieh, Hadji heette. U verklaarde echter dat hij Perzisch sprak met een Koerdisch accent (CGVS I p. 8), terwijl uw echtgenote verklaarde dat hij Koerdisch met jullie sprak (CGVS I echtgenote p. 7). Ook het feit dat u geen enkel land kunt opnoemen dat u zou zijn doorkruist van Turkije tot België (CGVS I p. 8) doet vermoeden dat jullie op een andere manier naar België zijn gereisd.

Voorts dienen een aantal ernstige tegenstrijdigheden, merkwaardigheden en ongerijmdheden te worden opgemerkt tussen uw opeenvolgende verklaringen en tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw echtgenote H. E. {...} waardoor de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag ernstig ondermijnd wordt.

Zo verklaarde u dat uw broer u is komen ophalen op uw arrestatieplaats en u thuis heeft afgezet. Hij zou niet meer bij u thuis zijn binnengekomen (CGVS II p. 11). Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat u samen met uw broer naar huis bent gekomen, uw broer nog één à twee uren bij jullie thuis is gebleven en daarna vertrokken is naar zijn werkplaats (CGVS II echtgenote p. 4-5).

Voorts beweerde u dat jullie de dag van de ontvangst van de oproepingsbrief naar Shahin Shahr zijn vertrokken (CGVS II p. 11), terwijl uw echtgenote beweerde dat jullie de dag waarop u diende te verschijnen voor de rechtbank, maw een week na de ontvangst van de oproepingsbrief, naar Shahin Shahr zijn vertrokken (CGVS II echtgenote p. 5).

Ook verklaarde u dat noch u, noch uw broer of schoonmoeder een advocaat onder de arm hebben genomen aangezien je geen advocaten kunt kiezen voor dit soort zaken (CGVS II p. 14). U repte ook met geen woord over het feit dat zij een advocaat zouden hebben geraadpleegd. Uw echtgenote daarentegen verklaarde uitdrukkelijk dat uw broer na uw vrijlating een advocaat heeft geraadpleegd (CGVS II echtgenote p. 5).

Daarenboven is het erg merkwaardig dat u, op de vraag naar waar u werd meegenomen na uw arrestatie, uitdrukkelijk antwoordde dat u het niet weet, dat het een detentieplaats was maar u geen idee heeft waar deze detentieplaats zich bevond. Even later in uw gehoor herpakt u zich en verklaart u dat u na uw vrijlating te weten kwam dat u werd vastgehouden bij de veiligheidsdienst Amniat Ettelaat in de straat Souroush (CGVS II p. 6). Geconfronteerd met het feit dat u aanvankelijk had verklaard dat u geen idee had van de plaats waar u werd vastgehouden repliceerde u dat u aan het spreken was over het moment dat u gebracht werd naar de detentieplaats en u toen nog geen idee had over de plaats waar u zou worden vastgehouden (CGVS II p. 6). Later in het gehoor werd u gevraagd of u contacten heeft gehad met familie en/of vrienden in de periode dat u vastzat. U ontkende uitdrukkelijk. U verklaarde ook dat u gedurende uw volledige detentie op dezelfde plaats bent gebleven (CGVS II p. 7). Even later wijzigde u opnieuw uw verklaringen. Plots beweerde u dat u tijdens uw detentie naar de rechtbank werd gebracht en u daarna uw broer heeft gecontacteerd. Na confrontatie antwoordde u dat u met contacten dacht dat er bedoeld werd of u iemand gezien had en u uw relaas eigenlijk stuk per stuk verteld (CGVS II p. 8). Het is op z'n minst merkwaardig te noemen dat u, zodra er een vraag gesteld wordt die betrekking heeft op het verdere verloop van uw relaas, u hier niet correct kunt op antwoorden.

Voorts is het – gezien het risico op spionage door de autoriteiten - bijzonder merkwaardig dat de leden van de huiskerk in Iran bijeenkomsten gaan organiseren in de woning van iemand die nog niet gedoopt is. Ook het feit dat u – tijdens zo'n bijeenkomst – geen enkele veiligheidsmaatregelen heeft genomen en u zelfs zonder meer de deur opent als de politie langskomt terwijl jullie in het geheim aan het vergaderen zijn (CGVS II p. 5-6) is compleet ongeloofwaardig.

Daarenboven legde u bijzonder vage verklaringen af omtrent uw juridische situatie. Zo verklaarde u weliswaar dat u vrijgelaten bent op borg en dat de autoriteiten gebeld hebben naar uw schoonmoeder met de mededeling dat de borg in beslag zou worden genomen maar u kon geenszins zeggen of er reeds een rechtszaak geweest was noch kon u zeggen of u reeds veroordeeld bent en/of de borg reeds in beslag genomen werd (CGVS II p. 13). Meer nog, niettegenstaande u contacten heeft met de neef van uw schoonmoeder, die vermoedelijk bij Ettelaat werkt en die – volgens uw verklaringen - zeker contacten heeft met mensen die uw dossier kunnen inkijken, liet u na zich te informeren naar de stand van zaken. Ook uw gebrek aan interesse in het lot van de personen – leden van de huiskerk – die samen met u gearresteerd werden doet vragen rijzen omtrent uw geloofwaardigheid. Zo heeft u geen enkel nieuws over hen en weet u zelfs niet of zij al dan niet zijn vrijgelaten. Meer nog, u verklaarde dat u zich niet geïnformeerd heeft omtrent hen. Gevraagd naar de redenen hiervoor antwoordde u dat u geen tijd had en u hun nummers niet wist. Echter, ook toen u contact had met één van uw vrienden omtrent de broer Ali van één van uw medearrestanten Aslan, liet u na te informeren naar Aslan (CGVS

II p. 11-12-13). Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Overigens kan van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen, i.e. de vastgestelde discrepanties en eigenaardigheden en daarenboven uw totaal gebrek aan informatie over uw eigen juridische situatie en de problemen van uw lotgenoten zet dan ook de geloofwaardigheid van uw beweerde asielmotieven fundamenteel op de helling.

Wat betreft uw interesse voor het Christendom dient te worden opgemerkt dat eerst en vooral moet worden vastgesteld dat uzelf verklaarde nog niet gedoopt te zijn (CGVS I p. 6). Volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt een loutere interesse in het christendom niet zonder meer aanleiding te geven tot negatieve belangstelling van de Iraanse autoriteiten. Uit deze informatie blijkt immers dat moslims in theorie interesse kunnen tonen in het christendom, christelijke kerken bezoeken en bijbelonderricht krijgen. U verklaarde weliswaar dat u in uw hart reeds bekeerd bent en dat u reeds contact heeft opgenomen met een priester in België en u heel binnenkort gedoopt zal worden (CGVS I p.6; CGVS II p. 17). Gevraagd hoe u dan uw geloof zal belijden verklaarde u dat uw taak in het leven als christen bestaat uit het naleven van de tien geboden (CGVS II p. 21-22). U repte met geen woord over het feit dat u uw geloof zou gaan verspreiden. Integendeel, u verklaarde uitdrukkelijk dat u uw geloof in u zou houden (CGVS II p. 22). Zelfs hier in België houdt u uw geloof grotendeels voor u en heeft u er zelfs met uw moeder niet over gesproken aangezien u vermoedt dat zij uw bekering niet zou kunnen vatten (CGVS II p. 22). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat wanneer men als bekeerde moslim niet aan evangelisatie doet en men zijn geloof in alle discretie beleeft er geen redenen zijn om aan te nemen dat men hierdoor problemen met de autoriteiten zal ondervinden. Indien men niet naar buiten treedt met zijn christelijke geloofsovertuiging kan men zijn christelijke geloof in Iran belijden. Verreweg de meeste volgelingen van christelijke kerken in Iran zijn goed in staat hun geloof binnen deze grenzen te belijden. Dit geldt zowel voor personen die binnen het christelijke geloof werden geboren als voor bekeerde moslims. Ook Iraniërs die zich in het buitenland hebben bekeerd en vervolgens terugkeren naar Iran komen hier in dezelfde positie terecht als personen die zich in Iran zelf tot het christendom hebben bekeerd. Indien de persoon zijn geloof in besloten kring zal beleven is het risico op problemen met de Iraanse autoriteiten klein. Wat betreft het feit dat u op uw Facebookaccount gebedjes en foto's over het christendom plaats, hetgeen u staaft met meerdere uittreksels van uw Facebookpagina - dient te worden opgemerkt dat u op Facebook niet opereert onder uw volledige naam en u bovendien een andere geboortedatum en -plaats heeft vermeld (CGVS I p. 3-4). Bovendien, zoals hierboven reeds gesteld mogen moslims interesse tonen in het christendom zonder dat dit aanleiding geeft tot negatieve belangstelling van de Iraanse autoriteiten.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteitsdocumenten bevestigen uw identiteit, uw nationaliteit en uw burgerlijke staat. Hieraan wordt niet getwijfeld. Het door u neergelegde kerkboekje en het visitekaartje van de priester toont aan dat u in België contact heeft met de priester van de katholieke kerk en dat u tevens zou voorlezen tijdens een misviering, maar kan bovenstaande vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen.

Wat de door u neergelegde oproepingsbrief van de revolutionaire rechtbank, het document van de veiligheidspolitie aan de politie van inlichtingen en veiligheid betreffende de verzegeling en sluiting van uw handelszaak en het document van de inlichtingenpolitie aan de politiecommandant van Teheran betreffende de te ondernemen acties met betrekking tot uw handelszaak dient vooreerst te worden opgemerkt dat documenten, om bewijskrachtig te zijn, een coherent en geloofwaardig verhaal dienen te ondersteunen, wat bij u niet het geval is. Dat er weinig waarde aan de door u neergelegde convocaties kan gehecht worden, blijkt tevens uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratieve dossier. Uit een jarenlang onderzoek van Iraanse juridische documenten die door Iraanse asielzoekers in het kader van hun asielprocedure neergelegd werden blijkt immers dat nagenoeg alle voorgelegde documenten vals waren. Ook omtrent het document betreffende de verzegeling van uw handelszaak en de overige te ondernemen acties met betrekking tot uw handelszaak dienen dezelfde conclusies te worden getrokken. Deze documenten

betreffen immers interne documenten die normaliter niet in uw bezit kunnen zijn. Uw verklaring hiervoor, namelijk dat de bevoegde diensten u gevraagd hebben om dit voor hen naar een andere bevoegde dienst te brengen en u ondertussen een kopie heeft genomen houdt geen steek. Het is compleet ongeloofwaardig dat veiligheid – en inlichtingendiensten tot tweemaal toe – de documenten zijn op verschillende data uitgereikt - interne documenten gaan meegeven aan een beschuldigde.

Wat betreft de door u neergelegde eigendomsakte dient vooreerst te worden opgemerkt dat dit een kopie betreft en er bijgevolg ook geen enkele bewijswaarde kan aan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nageemaakt en vervalst kunnen worden. Voorts kan nergens uit deze akte worden afgeleid waarom deze precies in beslag werd genomen. Bovendien stroken uw verklaringen hieromtrent ook niet met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Uit deze informatie blijkt immers dat wanneer een borg wordt bepaald, er hiervan een soort proces-verbaal wordt opgemaakt. Dit document wordt getekend door alle partijen: de rechter, de beschuldigde en de garant die de borgsom neerlegt. Elk van de drie partijen ontvangt bovendien een kopie van dit document. Niet alleen verklaarde u dat u zelf niets heeft ondertekend, terwijl u wel de beschuldigde was, u legde ook de kopie niet neer van dit proces-verbaal (CGVS II, p.9-10).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker betoogt dat hij een groot deel van de vragen omtrent het christendom kon beantwoorden en dat de commissaris-generaal hier met geen woord over rept. Hij verwijst naar talrijke publicaties waaruit blijkt dat er wel degelijk vervolging is en arrestaties zijn van christenen en dit aldus zijn relaas bevestigt. Het artikel 'Open Doors' maakt bovendien melding van druk van de familie wat verklaart waarom vele bekeerden hun familie niet inlichten. Ook dit onderbouwt verzoekers relaas.

Verzoeker stelt voorts dat het niet menselijk is te verwachten dat men de steden kent waardoor men gereisd is. Vele toeristen weten ook niet waar ze gestopt zijn. Hun stresstoestand is evenmin te vergelijken met die van een vluchteling.

Verzoeker meent dat geen rekening werd gehouden met de talrijke documenten die hij heeft neergelegd en de commissaris-generaal nalaat deze te onderzoeken, terwijl zij zijn verhaal bevestigen.

Volgens verzoeker wordt niet afdoende gemotiveerd waarom hem niet de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), volledig kent. Verzoekende partij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan

het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvlucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.6. Waar verzoekende partij in haar betoog een summier samenvatting geeft van het door haar voorgehouden asielaanvraag wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 4 januari 2006, nr. 153.278; RvS 10 maart 2006, nr. 156.221). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe zij in gebreke blijft.

2.7. Waar verzoeker stelt dat hij een degelijke kennis van het christendom getoond heeft en de commissaris-generaal dit gegeven niet in acht heeft genomen, gaat hij voorbij aan de omstandige motivering in de bestreden beslissing waar gesteld wordt dat: *“Wat betreft uw interesse voor het Christendom dient te worden opgemerkt dat eerst en vooral moet worden vastgesteld dat uzelf verklaarde nog niet gedoopt te zijn (CGVS I p. 6). Volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt een loutere interesse in het christendom niet zonder meer aanleiding te geven tot negatieve belangstelling van de Iraanse autoriteiten. Uit deze informatie blijkt immers dat moslims in theorie interesse kunnen tonen in het christendom, christelijke kerken bezoeken en bijbelonderwijs krijgen. U verklaarde weliswaar dat u in uw hart reeds bekeerd bent en dat u reeds contact heeft opgenomen met een priester in België en u heel binnenkort gedoopt zal worden (CGVS I p.6; CGVS II p. 17). Gevraagd hoe u dan uw geloof zal belijden verklaarde u dat uw taak in het leven als christen bestaat uit het naleven van de tien geboden (CGVS II p. 21-22). U repte met geen woord over het feit dat u uw geloof zou gaan verspreiden. Integendeel, u verklaarde uitdrukkelijk dat u uw geloof in u zou houden (CGVS II p. 22). Zelfs hier in België houdt u uw geloof grotendeels voor u en heeft u er zelfs met uw moeder niet over gesproken aangezien u vermoedt dat zij uw bekering niet zou kunnen vatten*

(CGVS II p. 22). *Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat wanneer men als bekeerde moslim niet aan evangelisatie doet en men zijn geloof in alle discretie beleeft er geen redenen zijn om aan te nemen dat men hierdoor problemen met de autoriteiten zal ondervinden. Indien men niet naar buiten treedt met zijn christelijke geloofsovertuiging kan men zijn christelijke geloof in Iran belijden. Verreweg de meeste volgelingen van christelijke kerken in Iran zijn goed in staat hun geloof binnen deze grenzen te belijden. Dit geldt zowel voor personen die binnen het christelijke geloof werden geboren als voor bekeerde moslims. Ook Iraniërs die zich in het buitenland hebben bekeerd en vervolgens terugkeren naar Iran komen hier in dezelfde positie terecht als personen die zich in Iran zelf tot het christendom hebben bekeerd. Indien de persoon zijn geloof in besloten kring zal beleven is het risico op problemen met de Iraanse autoriteiten klein. Wat betreft het feit dat u op uw Facebookaccount gebedjes en foto's over het christendom plaats, hetgeen u staaft met meerdere uittreksels van uw Facebookpagina - dient te worden opgemerkt dat u op Facebook niet opereert onder uw volledige naam en u bovendien een andere geboortedatum en -plaats heeft vermeld (CGVS I p. 3-4). Bovendien, zoals hierboven reeds gesteld mogen moslims interesse tonen in het christendom zonder dat dit aanleiding geeft tot negatieve belangstelling van de Iraanse autoriteiten.* Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal erkent dat verzoeker heeft aangegeven geïnteresseerd te zijn in het christendom, doch besluit dat, met verwijzing naar de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (administratief dossier, Landeninformatie, stuk 16: Antwoorddocument Cedoca IR2011-010w "religie" en Algemeen Ambtsbericht Iran van 25 augustus 2011) dat wanneer men niet aan evangelisatie doet en men zijn geloof in alle discretie beleeft, hetgeen blijkt uit verzoekers verklaringen, er geen redenen zijn om aan te nemen dat men hierdoor problemen met de autoriteiten zal ondervinden.

Verzoeker verwijst naar informatie waaruit blijkt dat er wel degelijk christenen vervolgd en gearresteerd worden. De door verzoeker voorgelegde stukken, met name een internetartikel "*Snelle groei christendom Iran verontrust autoriteiten*" en een internetartikel "*Open Doors*" maken gewag van arrestaties van christenen en vervolging. Vooral huiskerken worden gevisieerd. De Raad wijst er op dat ook in de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert, sprake is van arrestaties van christenen en een sterk verhoogde aandacht van de Iraanse autoriteiten voor huiskerken. Bekeerde moslims die actief gaan deelnemen aan huiskerken lopen inderdaad een groot risico om in Iran problemen te ondervinden met de Iraanse autoriteiten. Evenwel blijkt dat "*wanneer men als bekeerde moslim niet aan evangelisatie doet en men zijn geloof in alle discretie beleeft zijn er geen redenen om aan te nemen dat men hierdoor problemen met de autoriteiten zal ondervinden. Indien men niet naar buiten treedt met zijn christelijke geloofsovertuiging kan men zijn christelijk geloof in Iran belijden. Verreweg de meeste volgelingen van christelijke kerken in Iran zijn goed in staat hun geloof binnen deze grenzen te belijden. Dit geldt zowel voor personen die binnen het christelijk geloof werden geboren als voor bekeerde moslims.*" (administratief dossier, stuk 16, Antwoorddocument Cedoca IR2011-010w, p. 4). De Raad wijst er op dat verzoeker de aangehaalde problemen, met name zijn aanwezigheid in een huiskerk en de daaropvolgende arrestatie en juridische situatie niet aannemelijk heeft kunnen maken. De Raad stelt ook vast dat verzoeker nalaat de motieven in de bestreden beslissing dienaangaande met concrete argumenten te weerleggen zodat deze als vaststaand worden beschouwd. Verder blijkt doorheen verzoekers verklaringen dat hij zijn geloof op een ingetogen manier beleeft en niet aan evangelisatie doet. Derhalve kon de commissaris-generaal terecht oordelen dat verzoeker omwille van zijn geloof niet aannemelijk maakt problemen te zullen ondervinden met de Iraanse autoriteiten. De landeninformatie die in het administratief dossier zit is gebaseerd op Cedoca-onderzoek, verricht door een gespecialiseerd ambtenaar en gebaseerd op diverse bronnen Deze informatie werd, vanuit een onafhankelijk perspectief, geredigeerd met behulp van zorgvuldig geselecteerde publieke informatie, waarbij de gebruikte bronnen aan een onderlinge toetsing werden onderworpen. Met een loutere verwijzing naar twee internetartikels slaagt verzoeker er niet in de conclusie uit de objectieve en meer gedetailleerde informatie waarop de commissaris-generaal zich beroept te weerleggen. Ter terechtzitting legt verzoeker nog een artikel neer: "*UN experts voice concern over situation of religious minorities in Iran*". Gelet op voorgaande bespreking is ook dit stuk niet dienstig om de conclusie van de commissaris-generaal te weerleggen.

2.8. Met betrekking tot de motieven inzake de reisweg stelt de Raad vast dat verzoeker zijn kritiek, met name dat het niet menselijk is te verwachten dat men weet waar men gestopt is, slechts richt tot een onderdeel van deze motieven. Verzoekende partij dient erop te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal immers heeft doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaarde reisweg. Samen met de commissaris-generaal besluit de Raad dat het geheel van vaagheden, onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden in de onderlinge verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote inzake de reisweg

inderdaad tot de ongeloofwaardigheid ervan noopt. Waar verzoeker nog verwijst naar de stresstoestand van een vluchteling, wijst de Raad erop dat juist van iemand die op illegale wijze zijn land van herkomst verlaat evenwel een verhoogde staat van alertheid mag worden verwacht, zodat hij gedetailleerde en coherente verklaringen dienaangaande kan afleggen. De vaststelling dat verzoeker en zijn echtgenote hier niet in slagen, doet terecht mee afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

2.9. In tegenstelling tot wat verzoeker nog wenst voor te houden, blijkt uit de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal de door verzoeker neergelegde stukken wel degelijk in zijn beoordeling van de asielaanvraag heeft betrokken. Zo stelt hij: *“De overige door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteitsdocumenten bevestigen uw identiteit, uw nationaliteit en uw burgerlijke staat. Hieraan wordt niet getwijfeld. Het door u neergelegde kerkboekje en het visitekaartje van de priester toont aan dat u in België contact heeft met de priester van de katholieke kerk en dat u tevens zou voorlezen tijdens een misviering, maar kan bovenstaande vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen. Wat de door u neergelegde oproepingsbrief van de revolutionaire rechtbank, het document van de veiligheidspolitie aan de politie van inlichtingen en veiligheid betreffende de verzegeling en sluiting van uw handelszaak en het document van de inlichtingenpolitie aan de politiecommandant van Teheran betreffende de te ondernemen acties met betrekking tot uw handelszaak dient vooreerst te worden opgemerkt dat documenten, om bewijskrachtig te zijn, een coherent en geloofwaardig verhaal dienen te ondersteunen, wat bij u niet het geval is. Dat er weinig waarde aan de door u neergelegde convocatie kan gehecht kan worden, blijkt tevens uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratieve dossier. Uit een jarenlang onderzoek van Iraanse juridische documenten die door Iraanse asielzoekers in het kader van hun asielprocedure neergelegd werden blijkt immers dat nagenoeg alle voorgelegde documenten vals waren. Ook omtrent het document betreffende de verzegeling van uw handelszaak en de overige te ondernemen acties met betrekking tot uw handelszaak dienen dezelfde conclusies te worden getrokken. Deze documenten betreffen immers interne documenten die normaliter niet in uw bezit kunnen zijn. Uw verklaring hiervoor, namelijk dat de bevoegde diensten u gevraagd hebben om dit voor hen naar een andere bevoegde dienst te brengen en u ondertussen een kopie heeft genomen houdt geen steek. Het is compleet ongeloofwaardig dat veiligheid – en inlichtingendiensten tot tweemaal toe – de documenten zijn op verschillende data uitgereikt - interne documenten gaan meegeven aan een beschuldigde. Wat betreft de door u neergelegde eigendomsakte dient vooreerst te worden opgemerkt dat dit een kopie betreft en er bijgevolg ook geen enkele bewijswaarde kan aan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden. Voorts kan nergens uit deze akte worden afgeleid waarom deze precies in beslag werd genomen. Bovendien stroken uw verklaringen hieromtrent ook niet met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Uit deze informatie blijkt immers dat wanneer een borg wordt bepaald, er hiervan een soort proces-verbaal wordt opgemaakt. Dit document wordt getekend door alle partijen: de rechter, de beschuldigde en de garant die de borgsom neerlegt. Elk van de drie partijen ontvangt bovendien een kopie van dit document. Niet alleen verklaarde u dat u zelf niets heeft ondertekend, terwijl u wel de beschuldigde was, u legde ook de kopie niet neer van dit proces-verbaal (CGVS II, p.9-10).”* De Raad wijst er op dat aan de door een asielzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijskracht kan worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen. Echter, zoals blijkt uit de bespreking hoger, is het asielrelaas van verzoeker behept met tal van vaagheden, onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden waardoor de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas volledig ondermijnd wordt. Dit geldt tevens voor de overige door verzoeker ter terechtzitting neergelegde stukken. Verder heeft de commissaris-generaal zich gebaseerd op objectieve en aan het administratief dossier toegevoegde informatie (stuk 16, Antwoorddocument Cedoca, IR2009-012w en Antwoorddocument Cedoca, IR2011-003w) om te besluiten dat aan de door verzoeker voorgelegde documenten geen bewijswaarde kan worden gehecht. Verzoeker brengt hier geen enkel concreet verweer tegen in. Waar verzoeker de commissaris-generaal nog zou verwijten geen onderzoeksdaeden te hebben gesteld wijst de Raad erop dat geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties verplicht om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te verwerven en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen.

2.10. Waar verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze motiveert waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet

betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

2.11. De Raad wijst erop dat verzoeker zijn asielaas niet aannemelijk heeft kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.12. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

2.13. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER